

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. София , 12.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Н. Мазгалов

Членове: Силвана И. Гълъбова
Любомир И. Игнатов

при участието на секретаря ИЛИЯНА И. КОЦЕВА
като разгледа докладваното от Силвана И. Гълъбова Въззивно гражданско дело № 20201100509639 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Р.В. ван З. срещу решение от 21.04.2020 г. по гр.д. №9219/2019 г. на Софийския районен съд, 67 състав, с което са уважени изцяло предявените от ищеца „М.К.“ ООД срещу жалбоподателя установителни искиове с правно основание чл.422 ГПК вр. чл.79 ал.1 ЗЗД вр. чл.99 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД за сумата от 19,90 лв., представляваща задължение за предоставени услуги по договор за предоставяне на мобилен достъп до интернет от 27.12.2013 г. за период на отчитане от 01.06.2015 г. до 30.06.2015 г., ведно със законната лихва от 06.03.2018 г. до изплащане на вземането и сумата 2,39 лв., представляваща лихва за забава за периода 17.06.2015 г. - 20.02.2018 г., като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при допуснати процесуални нарушения. Сочи, че не е била запозната с представените в първоинстанционното производство Общи условия, приложими към договора. Твърди, че не е получавала никакво устройство и че не е ползвала услугата, уговорена в представения договор от 27.12.2013 г., както и че процесният договор не се е трансформирал в безсрочен, като не е получавала и фактура от 01.06.2015 г. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли предявените искиове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „М.К.“ ООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивните жалби относно атакувания съдебен

акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима. Разгледана по същество жалбата е **основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбите.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но неправилно по следните съображения:

Спорът в настоящото производство се концентрира върху материалноправните въпроси дали ответникът е сключил процесния договор и дали са валидни представените от последния в първоинстанционното производство Общи условия към него, въпросът за трансформирането на договора в безсрочен, както и дали клиентът е бил уведомен за издадената фактура от 01.06.2015 г.

Представения по делото договор за предоставяне на мобилни услуги от 27.12.2013 г. е подписан от ответника, който факт не е опроверган в хода на първоинстанционното производство. Правилно е сключил в мотивите си първоинстанционният съд, че в договора са вписани необходимите индивидуализиращи белези на ответника – имена, ЕГН, номер на официален документ за самоличност. Като адрес за получаване на фактури е посочен – гр. София, ул. ****. Дължимата месечна такса, след приспадане на отстъпките, е в размер на 19,90 лв. и е дължима ежемесечно за срок от 1 г. В самия договор е уговорено, че след изтичане на срока му, последният се счита продължен за едномесечен срок при условията в него и в Общите условия. Описан е и номерът на модем/рутер, който се предоставя с услугата. От изложеното следва, че договорът между страните по делото е валидно сключен. Същият е сключен при Общи условия, тъй като е отбелязано, че абонатът е запознат с тях, приема ги и се задължава да ги спазва. Самият договор съдържа клаузи за трансформирането му в безсрочен при изтичане на определения 12-мес. срок и за другите му параметри – предмет, цена, страни.

Съгласно разпоредбата на чл.230 ал.1 ЗЕС (в приложимата му редакция към сключването на договора), Общите условия или измененията им се публикуват от предприятията на страницата им в интернет и се представят на видно място в търговските им обекти или по друг подходящ начин в срок не по-кратък от 30 дни преди влизането им в сила. Ищецът, позовавайки се на представените от него по делото Общи условия, оспорени от ответника, е следвало да ангажира доказателства, че същите са били приложимите към процесния момент. Същите дори не представляват извлечение от интернет страницата му. Въпреки това в ЗЕС са налице императивни разпоредби относно правилата за прекратяване на тези видове договори и трансформирането им в безсрочни. В актуалната редакция на чл.229а ал.1 ЗЕС е записано, че срочен договор може да бъде продължен само при изрично писмено съгласие на абоната относно условията за продължаване. При липса на такова съгласие след изтичане срока на договора той се преобразува в безсрочен при същите условия. Абонатът има право да прекрати безсрочния договор с едномесечно предизвестие, но без да дължи неустойки за това. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, нищожни са всички

уговорки, които противоречат на ал.1. Тази норма е напълно сходна с т.14.2 и 14.3 от Общите условия към договора, на която се позовава ищецът, както по отношение на срока на предизвестие за прекратяване, така и по отношение на условията за трансформирането му в безсрочен. Ето защо, без практическо значение за решаване на настоящия спор е дали са били приложими представените от ищеца Общи условия в първоинстанционното производство.

В мотивите си първоинстанционният съд не се е произнесъл по направеното от ответника оспорване в отговора на исковата молба, че реално не е ползвал за процесния период услуги за интернет достъп. Т. нар. от ищеца „извлечение от билинг системата на Макс Телеком“ няма доказателствената сила да установи пълно и главно обстоятелството, че ответникът реално е ползвал интернет услуги, респ. че е имал възможност да ги ползва, поради което за същия да възникне задължение да заплати възнаграждение по уговорения абонаментен план. Съгласно § 1 т.17 ДРЗЕС, ищецът следва да установи, че е доставил сигнал и е предоставил възможността ответникът да ползва интернет трафик. Това е и логиката на абонаментната услуга – абонаментна цена се дължи, но когато ищецът е установил, че е предоставил възможност услугите да се ползват. Още повече, че извлечението по никакъв начин не може да бъде свързано с процесния договор от 27.12.2013 г., празни са полетата за идентификация на клиента по ЕГН, имена, договор. В горната част на извлечението е посочен само номер „P1038439“, който се твърди, че е персонален номер по партида на дружеството-ищец, но същото заключение не може да бъде подкрепено от съдържанието на договора. В последния е отбелязан клиентски код „С-31679“, който очевидно не съвпада с данните в т. нар. „счетоводна система“. По този начин се създава основателно съмнение за взаимовръзката между представените доказателства по делото – договорът и извлечението. Също толкова неубедителна и противоречива е и представената фактура №6000616578. Действително в нея е посочено, че се отнася за задължение на ответника, но по никакъв начин данните в нея не кореспондират с процесния договор за услуги. Отново е посочен клиентски номер „P1038439“, а в договора – клиентски код „С-31679“. В приложението към фактурата е посочен идентификационен номер на модема „001E311182E9“, а в договора – „001E3111812E“. В случая се касае за частен свидетелстващ документ, който се ползва само с формална доказателствена сила, и за разлика от официалния свидетелстващ документ, частният свидетелстващ документ няма материална доказателствена сила, освен ако съдържа неизгодни за издателя му факти, в който случай има силата на извънсъдебно признание. Това обаче не означава, че частният свидетелстващ документ няма никаква доказателствена стойност. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – така решение №136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр.д. №6554/2014 г., IV ГО, решение №88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр.д. №4766/2013 г., III ГО. Когато по делото не са сочени, респ. не са събрани други доказателствени средства и вземанията са оспорени, то това е достатъчно съдът да направи извод, че по делото не е установено твърденият факт да се е осъществил в обективната действителност, така както се твърди. В случая фактурата и извлечението от счетоводната сметка съдържат данни, противоречащи на съдържанието на договора за услуги, поради което настоящият съдебен състав намира, че по делото не е установено през процесния период ответникът реално да е ползвал за интернет достъп, както първоинстанционният съд неправилно е приел.

Ето защо, обжалваното решение следва да бъде отменено изцяло като неправилно, а исковете – отхвърлени.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на ответника на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски в първоинстанционното производство, както следва: в заповедното производство - в размер на сумата от 50,00 лв., представляваща адвокатско

възнаграждение, и в исковото производство – в размер на сумата от 300,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, а на основание чл.78 ал.1 ГПК разноси във въззивното производство в размер на сумата от 25,00 лв., представляваща държавна такса, и сумата от 300,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Възраженията на ищеца-въззиваем за прекомерност на договорените от ответника-въззивник адвокатски възнаграждения са неоснователни. По делото са представени договори за правна помощ, сключени между ответника-въззивник и адв. И.Г., според които е договорено адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на сумата от 500,00 лв., в исковото производство пред СРС в размер на сумата от 400,00 лв. и във въззивното производство в размер на сумата от 500,00 лв. Съгласно ТР №6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Договорените в исковото производство пред СРС и по настоящето въззивно дело адвокатски възнаграждения надвишават този минимален размер, изчислен съобразно чл.7 ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и с оглед фактическата и правна сложност на делото следва да бъдат намалени до минималния размер или сумата от по 300,00 лв. По отношение на адвокатското възнаграждение в заповедното производство следва да се отчете фактическата и правна сложност на делото, тъй като действията на процесуалния представител се изразяват само в депозиране на възражение по чл.414 ГПК. В Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не е определен минимален размер на адвокатско възнаграждение за подаване на възражение по чл.414 ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение, поради което същото следва да се определи по аналогия при съобразяване на извършеното процесуално действие. Процесуалното действие на адв. Георгиев се изразява в попълване на утвърден образец от министъра на правосъдието с Наредба №6/2008 г., който се връчва на длъжника и съдържа указания за попълването му. Това действие може да се приравни по сложност на посоченото в чл.6 т.5 Наредба №1/2004 г. - изготвяне на книжа и молби, за което е предвидено минимално възнаграждение в размер на сумата от 50,00 лв.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №74006 от 21.04.2020 г., постановено по гр.д. №9219/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 67 състав, **и вместо него постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „М.К.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, срещу **Р.В. фан З.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „****“, кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл.422 вр. чл.415 ал.1 ГПК вр. чл.79 ал.1 вр. чл.99 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД за сумата от 19,90 лв., представляваща цена за предоставени услуги по договор за предоставяне на мобилен достъп до интернет от 27.12.2013 г. за периода 01.06.2015 г. - 30.06.2015 г., и сумата 2,39 лв., представляваща лихва за забава за периода 17.06.2015 г.- 20.02.2018 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №14720/2018 г. по описа на СРС, 67 състав.

ОСЪЖДА „М.К.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, да заплати на **Р.В. фан З.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „****“, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **350,00 лв.**, представляваща разноси в първоинстанционното

производство и на основание чл.78 ал.1 ГПК сумата от **325,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____